

bila je opornik, naročje za žitne ostrvi;
 bila je zadnje, kar je videl obupanec,
 ki se je rešil sveta z domačo vrvjo;
 bila je tudi porodnica prvega sadja.
 Bila je, nazadnje, senčna streha
 za opoldanski počitek.
 Pa menda ne veš, česa vse se oklepajo
 tvoji šilasti kremplji,
 ko med strogim poletom za trenutek počiješ?
 Trda, mila ptica z neba.

Romantika je iz groba vstala

11.

OBREDLI ŽE SMO VSE STEZE IN POTA...

Zasanjane oči so tresle roso z vej,
 podplati so vznemirjali zemljo pod sabo.
 V zadnji koči smo navijali tanko prejo
 in čakali, da jo sonce splete v mehko ogrinjalo.
 Ta hiša ni za nas, smo s smehom rekli,
 pustimo pajkom jo in drobnim črvom.
 Popotnica, ki smo jo v last prevzeli,
 nič dobrega ne obeta: led in kužen zrak.

12.

PONOČI SE SPLAŠIJO KONJI IZ SANJ...

Drobna živalca prileze iz tihega gnezda,
 ni po človeški ne po božji podobi.
 Najraje se motovili krog konjskih kopit,
 saj ve, da bodo jutri delala prašne oblake.
 Kadar ji noga zastane, se postavi v kot
 in si počasi, a zanesljivo grizlja tenke nohte.
 Ko zjutraj skrivnostno odide,
 začutimo v srcih težek nemir.

13.

STOPI PRED OBLIČJE SODNIKA IN TIHO PRIZNAJ.

Da si si življenje zamišljal drugače;
 da si delal, kakor ne stoji v božjih zapovedih;
 da si zamolčeval besede, ki bi lahko odrešile;

da si opravljal dejanja, ki pomenijo smrt;
 da si tujcem vsiljeval svojo voljo;
 da si materam speljal sinove in hčere;
 da si svojim otrokom zakril svet.
 Mirno sprejmi kazen, in zbeži.

14.

NEVIDNA SENCA STOPA SKOZ OKNA...

Sprva misliš, da je od temnih oblakov,
 ko briše znoj z vročega sončnega obličja.
 Potem misliš, da je davni predniški duh,
 ki se ne more sprijazniti z nesnovnimi dnevi.
 Pa še pomisliš, da je skrivno znamenje,
 napoved za odjugo stoletne zime.
 Nevidna senca pa se ne zmeni za tvoje misli,
 stopa skoz okno in sam stopaš z njo.

15.

V STARI JABLANI ŠE STAREJŠA VOTLINA...

Bivališče za vse žuželke tega sveta,
 naročje za dolgo pozabljeno gnezdo
 iz trhle slame, dračja in pisanih smeti.
 Sèm se včasih nateče deževniška voda,
 v jasnih nočeh se sèm zateče netopir.
 To je odmevna votlina za veter,
 ki se v viharjih dnevih v veje zaplete.
 To smo navsezadnje mi.

16.

SEJEM BIL JE ŽIV...

Pregledali so te od podplatov do glave,
 presvetlili piškave zobe,
 stehali ti tolščo in prešteli lase.
 V srce so ti potisnili drobno cevko
 in pokusili kri.
 Ni bila za zlato odličje ne za posebno nagrado.
 Le nekaj nevarnosti,
 trije volkodlaki so te spremljali na poti domov.